

ΣΤΟ ΠΙΝΤΣΙΟ (*)

I

Μές στοῦ Πίντσιου, πονεμένη,
Τῇ γλωρῇ καλοκαιριά
Πῶς δροσόφεγγε στή λίμνη ἢ σιγαλιά !

Στοὺς βαθμούς μας, πονεμένη,
Στοχασμούς, τί γαλανός,
Τῆς αἰώνιας πόλης φάτιζε ὁ οὐρανός !

Διαβατάρηδες, τὰ ξένα
Πῶς μᾶς ἔνωσαν !—μὰ ἐσὺ
Πόσο ἀλλιώτικα ἀρμενίζεις τὴ ζωὴ !

Καὶ, ξεχνώντας — πονεμένη, —
Πῶς σοῦ μίλησα σκληρά
Γιὰ τοῦ δρόμου τοῦ δικοῦ μου τὴ χαρά !...

II

Οἱ χαρές μας, πονεμένη :
Μιά σπαιγματιά μικρή
Μές στὴ θάλασσα τοῦ πόνου τὴν πικρή.

Μιά βρυσούλα σὲ μὴν ἄκρη
ἑνὸς δρόμου μακρινοῦ.
Ἕνα δρόσιμα μικρὸ καρδιάς καὶ νοῦ.

Χελιδόνι ποῦ διαβαίνει
Βιαστικά ἀπ' τὸν οὐρανό,
Καὶ τῆς λίμνης χαρακώνει τὸ νερό...

Μές στοῦ Πίντσιου, πονεμένη,
Τῇ γλυκεῖᾳ καλοκαιριά,
Πῶς μοῦ κοίμιζε τὸν πόνο ἢ σιγαλιά !

III

Μὰ εἶν' ὁ πόνος — πονεμένη —
Τῆς δικῆς σου συμφορᾶς :
Μιᾶς ἀκοίμιστης ὁ θρήνος τρικυμιάς.

Μὰ εἶν' ὁ δρόμος ὁ δικός σου
Ἕνα ἀνέβασμα πικρὸ
Δίχως δρόσιμα καρδιάς καὶ νοῦ μικρὸ.

Κ' εἶν' ἡ ὀρφάνια τῆς ζωῆς σου
Μαῦρο τῆς νυχτὸς πουλί
Ποῦ στὴν ἐρημιὰ πηγαίνει καὶ λαλεῖ...

Μές στὸ Πίντσιο, πονεμένη,
Πῶς σοῦ μίλησα σκληρά,
Γιὰ τοῦ δρόμου τοῦ δικοῦ μου τὴ χαρά !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Πάρκο (*) στὴ Ρώμη ἔπάνω σὲ δρόνιμο μικρὸ λόφο.

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ Ο ΠΕΦΚΟΣ

Ἦώρα ποῦ ἀνέβηκα στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ — Γε-
ράματα τ'ονομά του ! — βλέπω τὸ πανόραμα μπροστά
μου νὰ ξετυλίγεται τῆς ζωῆς μου, καὶ πίσω μου δὲν
κοιτάζω, γιατί τὸ ξαίρω τί ἔχει πίσω, ποῦ ἡ πλαγιὰ
ἐκείνη τοῦ βουνοῦ μοῦ κρύβει τὸν τάφο στα ριζὰ
τῆς.

Ὁρθιος στέκουν καὶ καμάρων τὴ θάλασσα τὴ
Μεσογειανὴ καὶ ἄξαφνα μὲ νύχτα, μὲ τὴ φεγγαρο-
γιομοσιά, ξανοίγω ἐκεῖ κάτω κάτω ἀτσαλένιο ἕνα νη-
σί — καὶ εἶναι ἡ Σύρα μας ἡ πινεμένη ποῦ γυαλί-
ζει, ποῦ στράβει, ποῦ φεγγαβολᾷ μὲ τὸ λεφκόχρυσο
φῶς τοῦρανοῦ.

Καὶ εἶμαι ὁ ἴδιος στὴ Σύρα, μόνος, ὁλομόναχος καὶ
περπατῶ στὶς στράτες ἀπάνω τῆς ἔρημης κ' ἔπειτα κα-
τεβαίνω στὴν ἀκρογιαλιά καὶ κάθουμαι στοὺς βράχους
δίπλα τοὺς λαμποκοπημένους, ποῦ σὰ βελονιὲς δόθη
κεῖθε τοὺς κεντοῦνε οἱ ἀσπρόσπιθες ἀχτίδες τῆς Ἑ-
κάτης.

Κάθουμαι στῆς Σύρας τὴν ἀκρογιαλιά καὶ ὄνειρο-
πλέκω καὶ συλλογιούμαι καὶ γυρῶ τὴν Κόρη τοῦ
μεγάλου τῆς Γαλλίας τοῦ Ποιητῆ, ποῦ μὲ προσμένει
στὴν Ἀθήνα. Ἡ χρονιά, χίλια ὀχτακόσια ἐνενηντα
τρία. Στὰ ὀγδόντα δυὸ ἀγαπηθήκαμε καὶ παρθήκαμε.
Ζήσαμε μισὰ μὲ τὴν ποίηση, μισὰ μὲ τὴν ἐπιστήμη.
Πιὸ πολλὴ ἔκλεψε στὴν ποίηση ἐγώ, πιὸ πολλὴ στὴν ἐ-
πιστήμη ἐκεῖνη. Ὁ πατέρας τῆς ἔλινε καὶ στὴ μιά
καὶ στὴν ἄλλη.

Ἐμεῖς εἶχαμε χτίσει, ἀνάμεσα, τὴν ταπεινὴ μας
τὴ φωλιά — τόσο ταπεινὴ, ἀλήθεια, τόσο χαμένη σὲ
κάτι κατσαβράχια παραθαλασσένιο, ποῦ μάτι ἀνθρώ-
που δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ξεδιακρίνει, μάλιστα μὲ τὸ
θάμνομα ὀλόγυρά μας καὶ ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἀπάνω.
τοῦ γιγαντένιου Ἀστέρου ποῦ διαμαντοβολοῦσε πέρα
πέρα, σὰν τῆς Σύρας τὴ φεγγαριά.

Γύρισα στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἀθήνα γνωριστή-
καμε ἀμέσως μὲ τὴν Κόρη ἑνὸς μεγάλου τῆς Ρωμο-
σύνης Ποιητῆ. Καὶ καθήσαμε στὸν ἅγιο τὸν ἴσκιό
τοῦ Πέφκου καὶ μαζὶ δημιουργήσαμε τὴν Ἰδέα.

Χρυσὴ ἄδολη ἀγάπη ἔδεσε τὶς καρδιές μας καὶ
χωρὶς νανοῖξουμε τὸ στόμα, τὸ καταλόβαμε μὲ βρυσ-
δεῖα ὅπου φεγγάρι μαγεφτικό περῆχυνε τὴν Κηφισιά
μὲ τὰ κύματά του τὰ μαλματένια, τὰ λεφκά.

Καὶ νιώσαμε τώρα, δὲν ξαίρω πῶς, τὸ φεγγάρι τῆς
Κηφισιάς σὰ νὰ εἶτανε φεγγάρι δικό μας. Δὲν ἔλα-
με λὲς ἐκεῖνο, μὲ κείνο, μὲ τὴν Κηφισιά, μὲ τὴν
κορυφὴ τοῦ Πέφκου, μὲ τὴν ἀγάπη μας, μὲ μᾶς, ἔ-
λαμπε τὸ φῶς μιᾶς Ἰδέας Ἑλλαδσώστρας.

Οἱ γυναῖκες γλυκὰ κυβερνοῦνε τὴ ζωὴ μας. Οἱ γυ-
ναῖκες ἀρκετὰ κυβερνήσανε τὴ δική μου. Κι ἄφησα

στις γυναῖκες — στις καλύτερες, στις πὸ ἀγνές, στις πὸ θεῖες, — τὴν κυβέρνηση τῆς ζωῆς μου.

Ἔτανε στὰ χίλια ὀχτακόσια ἐνεήντα τρία πὸν εἰ-
δωθήκαμε πρώτη φορὰ. Στὰ ἐνεήντα πέντε κάμαμε
τὴν ἀθάνατη φωλιά μας ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν Πέφκο.
Στὰ ἐνεήντα ἑφτά, δὲν πέθανε, ξεψύχησε μονάχα ἡ
Μυρριάννα — κι ἀκόμη σωστὰ δὲν τὸ λέω, περ-
εχύθη ἡ ζωὴ της σὲ δὴλ πέρα τὴν Ἑλλάδα.

Πόσα δάκρια ἔχυσα, πόσο δούλεψα γιὰ τὴν Ἰδέα,
ἴστερις ἀπὸ τὸ δυστύχημα τὸ τρομερό. Μ' ἔδερνε πό-
νος παντοτινός καὶ συνάμα μοῦ ἔδινε ὁ πόνος θάρρος
παντοτινὰ. Χρέος μου νὰ δράσω, χρέος μου κάτι νὰ
κάμω, μήπως καὶ πάη τοῦ κάκου ἡ θυσία τῆς Κόρης
ἀπὸ ἐκεῖ τὸν Πέφκο γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ἰδέας.

Σκυμμένος ἀπάνω στὰ χαρτιά μου, στὸ ἐργαστήρι
μου τοῦ Παρισίου, στὸ σπουδαστήρι μου τὰπομονα-
μένο, πάντα μοῦ ὠδηγοῦσε τὸ χέρι ἓνα φῶς πὸν ἐρχό-
ταν ἀπὸ τὸν Πέφκο πέρα, τὸν Πέφκο τὸ φεγγαρο-
λουσμένο τῆς Κηφισιάς, γιὰτὶ σὰς τῷλεγα πὼς στὴν
Κηφισιά πρωτοειδωθήκαμε στὰ χίλια ὀχτακόσια ἐνε-
ήντα τρία.

Στὰ χίλια ὀχτακόσια ἐνεήντα τρία — τρία ὠστόσο

ἔγραφε ἡ χρονιά! — γνωριστήκαμε ἡ Μυρριάννα
καὶ γὰρ.

Στὰ χίλια ὀχτακόσια ἐνεήντα δύο, γεννιέσουνε,
Ψυχὴ μου Ἑσὺ, πὸν δὲν εἴσουνε Κόρη κανενός μεγά-
λου μήτε τῆς Γαλλίας μήτε τῆς Ρωμιούνης Πουη-
τῆ, παρὰ πὸν εἴσουνε ἡ Ποίηση μονάχη, γεννιόσου-
νε, Εἰρήνη μου, στὸ Παρίσι. στὰ χίλια ὀχτακόσια ἐ-
νεήντα δύο, σὰ νὰ τῶνωδες ἀπὸ τότες πὼς Εἰρή-
νη φώναζε ἡ ζωὴ μου, πὼς ἡ ψυχὴ μου Εἰρήνη λα-
χταροῦσε.

Κι ἄμα ἡ ὥρα σήμανε, Εἰρήνη, φάνηκες κι ἀγα-
πηθήκαμε καὶ παρθήκαμε. Καὶ δουλέδαμε, τὴ μουσικὴ
σου Ἑσὺ, Ἑγὼ τὴν ποίησή μου. Καὶ μαρτυρούσαμε
ὁ ἓνας τοῦ ἄλλουνοῦ τί κάναμε ὁ καθένας. Καὶ περ-
πατούσαμε μιλώντας. Καὶ μιὰ βραδεῖά, Εἰρήνη, περ-
πατώντας, μπήκαμε σ' ἓνα μεγαλόκηπο τοῦ Παρισίου
καὶ καθήσαμε ν' ἀναπαυτοῦμε.

Φεγγάρι μαγεφτικὸ περέχυνε τὴν ἀπέραντη Πολι-
τεία μὲ τὰ κύματά του τὰ μαλαματένια, τὰ λεφκά.
Καὶ τί βλέπουμε, σηκώνοντας τὰ μάτια; Ἐδῶ, Εἰρή-
νη, πὸν πέφκους ἔχει λιγοστούς, ἔχει μόλις, οἱ δύο
μας ἐμεῖς εἴχαμε ἀθάνατα καθήσει ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἔ-
ναν Πέφκο.

ΨΥΧΑΡΗΣ

— 0 —

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ πῆγα μὲ κάποιον φίλον μου
καθηγητὴν στὸ Ζάππειον. Ἔλεγε λιακάδα καὶ καθήσαμε
σ' ἓνα τραπέζι νὰ λιαστοῦμε. Δὲν εἴχαμε ἀκόμα πα-
ραγγεῖλει τίποτα, ὅταν στὸ ἀντικρινὸν τραπέζι ἤρ-
θανε καὶ καθίσανε διὸ νέοι συνομήλικοι ὡς εἴκοσι
πέντε χρονῶν. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μόλις εἶδε τὸ φί-
λον μου, ἄνοιξε ζωηρὰ τὰ μάτια του καὶ κάτι ψιθύ-
ρισε στὸ σύντροφό του, κοιτάζοντας πρὸς τὸ μέρος
μας. Ἐπειτα σηκώθηκε, ζύγωσε στὸ τραπέζι μας, ἔ-
βγαλε τὸ καπέλλο του καὶ ρώτησε τὸ σύντροφό μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μήπως εἴσατε ὁ καθηγητὴς κύ-
ριος Ἰωάννου;

— Ἄν δὲν ἔχω λάθος, ναί, ἀπάντησε χαμογελὼν
τας ὁ φίλος μου.

— Δὲ μὲ γνωρίζετε, κύριε;

— Ὁχι, παιδί μου, βοήθησέ μου τὴ μνήμη.

— Εἰμαι ὁ Θανάσης τοῦ Ζήση ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λαυ-
ρέντη. Εἶμουν μαθητὴς σας ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅ-
ταν εἴσατε σχολάρχης ἐκεῖ.

— Ἄ, ἐσὺ, Θανάση; Δὲν ξαίρεις πόσο χαίρουμαι
πὸν σὲ βλέπω. Μεγάλωσες τώρα κ' ἔγινες ἓνα καλὸ
παλληκάρι. Δύσκολο θάτανε νὰ σὲ γνωρίσω ἂν ἐσὺ δὲ

μοῦ μιλοῦσες.

— Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω, κύριε...

Ὁ φίλος μου τονὲ ρώτησε κάπως ἀπότομα, σὰ νὰ
μὴν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσει νὰ ξεκολοιθῇ τὸ λόγο
του.

— Πὼς ἐδῶ; Τί κάνεις τώρα;

— Εἰμαι πρῶτος υπάλληλος σ' ἓνα μεγάλο ἐμπορικὸ
τοῦ Βόλου. Ὁ κύριος τοῦ μαγαζιοῦ μ' ἔστειλε δῶ γιὰ
κάπια ἐμπιστευτικὴ δουλιὰ. Ἐχω τέσσερες ἡμέρες καὶ
φεύγω αὔριο τὸ βράδι μὲ τὸ βατόρι. Ἔτανε τυχερό
— εὐτυχία μου ἤθελα νὰ πῶ — νὰ σὰς ἀνταμώσω.
Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε ποῦ μπορῶ νὰ σὰς ἰδῶ ἂ-
πόψε ἢ αὔριο.

Ὁ φίλος μου τοῦ εἶπε ποῦ μένει. Ὁ νέος τότε ἔ-
σφιξε τὸ χέρι τοῦ καθηγητῆ καὶ πῆγε νὰ βρεῖ τὸ
σύντροφό του. Ὅσο ἔμεινε στὸ τραπέζι, κοίταξε τὸ
φίλον μου ἀδιάκοπα. Τὰ μάτια του εἶτανε ὑγρά καὶ
φανερώνανε σεβασμὸ καὶ λατρεία.

— Ἄν ἔχεις ὀρεξὴ, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς, πᾶμε
στὸν κῆπο, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ
νέου.

Σηκωθήκαμε. Ὁ νέος χαρέτισε μ' εὐγένεια. Ἐ-